

Razmatranje: 23. prosincia

Razmišljanje za meditaciju 23. prosinca. Predložene teme su: Ivanovo poslanje; skrivanje i nestajanje; tihi način na koji Bog djeluje.

- Ivanovo poslanje
- Skrivanje i nestajanje
- Tihi način na koji Bog djeluje

.....

ŠTO LI ĆE, dakle, biti od ovoga djeteta? (Lk 1,66). U svom malom selu, prijatelji Zaharije i Elizabete su

u strahopoštovanju. Čudesne stvari događaju se oko Ivanovog rođenja. Iščekivanje raste iz trenutka u trenutak. Njegov otac je upravo progovorio i sve njegove riječi su riječi hvale koje blagoslivljaju Boga. Zaharija ne može sakriti svoju radost i zahvalnost. Oni oko njega osjećaju božansko djelovanje u svim tim događajima, pa ne žele ništa propustiti. Zapisuju sve riječi u dubini svoje duše.

U tom su gradu „čuli za veliko milosrđe koje je Gospodin iskazao“ Elizabeti (usp. Lk 1,58). Ovog Božića, koji je već pred nama, i mi želimo ponovno čuti o Božjem milosrđu, kako je dobar, koliko nas ljubi i kako nas želi spasiti i osloboditi od grijeha. Možemo zamoliti Marijine rođake da nam pomognu izoštriti sluh, da se što bolje pripremimo za primanje divnog dara otkupljenja. U božićnom ozračju ovih dana ne želimo prestati slušati blagi Isusov glas. „Ušutimo i

pustimo ovo Djetę da nam govori; uređimo njegove riječi u naša srca ne skidajući pogled s njegova lica. Ako ga uzmemo u naručje i pustimo ga da nas zagrlji, dat će nam mir srca koji ne poznaje kraja“[1].

U današnjem Evandjelju vidimo da se preteča tek rodio. On nije Mesija i bit će toga svjestan. Neki će ga o tome izravno pitati. A znamo da uvijek odgovara isto: "On treba rasti, a ja se umanjivati" (Ivan 3,30). Ponekad nam nije lako pustiti Gospodina da djeluje. Nije lako naučiti se maknuti sa strane. Sigurno smo bili uključeni u apostolsko poslanje i možda smo puno molili za neku određenu osobu. Međutim, pravi apostol zna kako ostati u pozadini, zna da nije nezamjenjiv, ne želi biti glavni protagonist; on nosi Kristovu poruku dušama, a ne svojoj. Možemo zamoliti svetog Ivana Krstitelja da nam pomogne biti, kao što je i sam

bio, dobri preteča Isusova dolaska u živote tolikih ljudi oko nas.

UŽIVATI u nečemu znači cijeniti plodove koje to donosi. Apostol uvijek vidi plodove jer zna da ništa što čini u zajedništvu s Isusom Kristom nije uzalud. Uvijek uživa u misiji, čak i ako rezultat nije vidljiv. Način na koji je Bog ostvario otkupljenje je tajanstven. Njegovo rođenje, koje ćemo uskoro proslaviti, dogodilo se, a da gotovo nitko nije znao. A Ivan je dobar preteča jer čini isto što i Isus: diskretan je, jednostavan i skroman. Kao što sveti Augustin kaže: „Vidio je gdje je spasenje, shvatio je da je samo baklja i bojao se da će ga ugasiti vjetar oholosti.“[2]

Skrivanje i nestajanje ispunjava apostolovu dušu mirom jer onaj tko

tako živi zna da je instrument. Svjestan je da ne nosi cijeli teret. U dobrim vremenima priznaje da je Bog taj koji je to učinio. U lošim vremenima nije uznemiren jer zna da će Bog stvari ispraviti. I to ne oduzima njegov entuzijazam ili spontanost. Naprotiv, uklanja napetost, tjeskobu i ukočenost. Možemo reći Gospodinu, kad god mislimo da nam nešto izmiče iz prstiju, da se uzdamo u Njega; da ne želimo ništa za sebe, već da smo spremni biti kanal kroz koji On donosi svoju sreću drugima.

Mnogi su sveci bili skloni živjeti ovu poniznost. Žele nasljedovati Isusa i traže samo, poput Njega, slavu Božju. Sveti Josemaría povezuje ova dva stava. Možda se čini da nestati znači povući se, napustiti misiju, ali to nije slučaj. To jasno vidimo u životu Ivana Krstitelja i kod svih svetaca: budući ponizni, nisu okrenuli leđa dušama koje su im bile bliske. Zato je

sveti Josemaría mogao reći: „Otkad sam odlučio slušati glas Božji – osjetivši Isusovu ljubav – osjetio sam u duši želju da se sakrijem i nestanem; da živim ono 'illum oportet crescere, me autem minui' (Iv 3,30); prikladno je da slava Gospodnja raste i da se mene ne vidi“[3]. U drugim prilikama to je izrazio sažetije: „Sakriti se i nestati je moja priroda, da samo Isus može sjati“[4].

IVAN je također išao pred Krista kada je došlo vrijeme da da svoj život. Moralo mu je donijeti veliku radost vidjeti svoje učenike kako pronalaze Mesiju i ostaju s njim. Kad je uhićen i pogubljen, možda je mislio da je sve to vrijedno za ispuniti Božju volju, ali nije znao da će sam Mesija uskoro krenuti njegovim stopama. Krstitelj je najveći od onih rođenih od žene

(usp. Mt 11,11), a ipak je živio pokušavajući ostati skriven. Ako ime Ivan znači Božji miljenik, možemo reći da Bog one koji se skrivaju čini sretnima, daje im mir i dopušta im da pronađu radost. Teret postaje lagan, a težina olakšana.

Božji se plan odvija na ovaj način, tiho i a da mnogi to ne primjećuju. Zanima nas Kristovo kraljevstvo, a On je već odlučio kako će to učiniti: s križa, iz patnje uključene u nošenje grijeha cijelog čovječanstva. Proročanstvo o božanskoj poniznosti dovedenoj do krajnosti ispunilo se: „Božje poniženje poprimilo je neviđeni i prije nezamislivi realizam. Stvoritelj, koji sve drži u svojim rukama, o kojem svi ovisimo, čini se malim i potrebnim ljudske ljubavi. Bog je u štali. Doista, kako bi se inače Njegova sklonost prema čovječanstvu, Njegova briga za nas, mogla činiti većom i čišćom? Jer ništa ne može biti uzvišenije, veće od

ljubavi koja se na ovaj način
ponižava, koja silazi, koja se čini
ovisnom“[5].

Molimo Djevicu Mariju, poniznu
ženu iz Nazareta koja je htjela da
Isus uvijek bude protagonist, da nam
pomogne biti učinkovit i diskretan
instrument u rukama najboljeg
majstora u povijesti.

.....

[1] Papa Franjo, Homilija, 24.
prosinca 2015.

[2] Sveti Augustin, Propovijed 293.

[3] Sveti Josemaría Escrivá, pismo od
29. prosinca 1947./14. veljače 1966.,
br. 16.

[4] Sveti Josemaría Escrivá, pismo od
28. siječnja 1975.

[5] Benedikt XVI., Homilija, 24.
prosinca 2008.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-23-
prosinca/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-23-prosinca/) (1.04.2026.)